

Nr 58.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående befrielse för förr löjtnanten i Norrbottens regementes reserv O. G. W. Lindh från viss ersättningsskyldighet; given Stockholms slott den 31 januari 1930.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över försvarsärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Harald Malmberg.

Utdrag av protokollet över försvarsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 31 januari 1930.

Närvarande:

Statsministern LINDMAN, ministern för utrikes ärendena TRYGGER, statsråden LÜBECK, BESKOW, LUNDAVIK, BORELL, VON STEYERN, MALMBERG, LINDSKOG, BISSMARK, JOHANSSON, DAHL.

Departementschefen, statsrådet Malmberg anför:

Genom utslag den 19 juli 1916 förpliktade Norrbottens regementes krigsrätt dåvarande löjtnanten i nämnda regementes reserv O. G. W. Lindh att till kronan utgiva ett belopp av 1,185 kronor 77 öre såsom ersättning för intendenturmateriel, som förkommit vid ett under Lindhs befäl ställt kompani ur nyssnämnda regemente under kompaniets förläggning till Långmyran den 12 augusti—den 14 oktober 1915.

Krigsrättens utslag vann laga kraft.

Uti en till Kungl. Maj:t ställd, den 11 september 1916 dagtecknad skrift anhöll Lindh att av nåd bliva befriad från den honom ådömda ersättningskyldigheten. Till stöd för ansökningen åberopades de svåra förhållanden, som varit rådande i avseende å persedelkontrollen under kompaniets ifrågavarande förläggning, och anfördes härvid, bland annat, att plutoncheferna utgjorts av tre sergeanter i reserven, att såsom kompaniadjutant varit beordrad en furir i reserven, som saknat vana vid expeditionsgöromål och dylikt, samt att det övriga befälet utgjorts av underbefäl i reserven eller av obefordrade värnpliktiga.

I den 15 september 1916 över ansökningen avgivet yttrande, vari kommandanten i Boden förklarade sig instämma, anförde chefen för Norrbottens regemente, att enligt hans uppfattning förhållandena under mobiliseringstiden varit så ogynnsamma, att en kompanichef med så svaga naturliga förutsättningar för befälsföring som Lindh samt utrustad med så fåtalig och kvalitativt delvis så undermålig underlydande personal näppe-ligen syntes kunna göras ansvarig för den uppkomna persedelbristen.

Arméförvaltningens intendentsdepartement avgav utlåtande i ärendet den 8 december 1916 och anförde därvid, att departementet, på grund av bestämmelserna i § 13 mom. 1 i gällande intendenturmaterielreglemente och med hänsyn till den stora vikten av, att i fråga om handhavandet, vården och redovisningen av arméns dyrbara intendenturmateriel intet eftersattes, funne sig böra avstyrka bifall till den av Lindh gjorda ansökningen.

Enligt beslut den 24 juli 1917 fann Kungl. Maj:t ansökningen icke kunna bifallas.

I en den 3 mars 1929 dagtecknad, till Kungl. Maj:t ställd skrift har Lindh — vilken numera beviljats avsked ur reserven — ånyo gjort ansökning om att av nåd erhålla befrielse från omförmälda ersättningskyldighet.

I utlåtande den 8 mars 1929 över denna ansökning har *arméförvaltningens intendentsdepartement* — med anmälan att intendentsdepartementet genom arméförvaltningens ombudsman vid upprepade tillfällen, ehuru utan något resultat, sökt utbekomma kronans ifrågavarande fordran av Lindh — anfört, att, då några nya skäl, som skulle kunna tala för bifall till Lindhs nu gjorda ansökning, icke blivit andragna, departementet ansåge sig förhindrat att tillstyrka bifall till ansökningen.

Statskontoret, som den 30 april 1929 yttrat sig i ärendet, har därvid anfört, att, med hänsyn till vad vederbörande regementschef uttalat i sitt den 15 september 1916 avgivna utlåtande beträffande Lindhs tidigare ansökning, i vilket uttalande kommandanten i Boden instämt, och då Lindh, såvitt av handlingarna kunde utläsas, alltjämt befunne sig i svag ekono-

misk ställning, ämbetsverket ansåge sig icke böra motsätta sig, att framställning gjordes hos riksdagen om befrielse för Lindh från den honom ådömda ersättningskyldigheten för förkomna persedlar.

Under åberopande av vad statskontoret sålunda anfört och med erinran tillika, att, enligt vad av handlingarna i ärendet framgår, de försök, som vid flera tillfällen gjorts att indriva kronans ifrågavarande fordran, icke givit något resultat, finner jag mig böra förordna, att kronan avstår från densamma; och torde i sådant syfte framställning böra avlätas till riksdagen. Jag får alltså hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, Departements-
chefen.

att förre löjtnanten i Norrbottens regementes reserv O. G. W. Lindh må befrias från honom jämlikt regementskrigsrättens utslag den 19 juli 1916 åliggande skyldighet att till kronan utgiva ersättning med 1,185 kronor 77 öre, samt

att ifrågavarande belopp må ur vederbörliga räkenskaper avskrivas.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan behagar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten lämna bifall samt förordnar, att proposition av den lydelse bilaga vid detta protokoll utvisar skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Georg Z. Topelius.
